

Demo Collection Vol.1

C2024 Chris James

P2024 Lakeside Stories

In de loop der jaren heb ik menig lied geschreven, ruim meer dan 100, waarvan ik er enkele op redelijk niveau heb opgenomen en uitgebracht. De overgroot deel zijn nooit verder gebracht dan een demo recording op mijn harde schijf, een oude bandrecorder, cassette recorder of andere apparatuur waar ik geen toegang meer heb.

Ik had mezelf ooit beloofd dat wanneer ik met pensioen zou gaan in 2023, dat ik ze opnieuw zou opnemen en uitbrengen. Nou, ik ging met pensioen in maart 2023, maar het lukt me gewoon niet om eraan toe te komen en waarschijnlijk zal ik dat ook nooit doen. Bovendien is het veel leuker om aan nieuw en actueler liedjes te werken.

Dus toen ik op een doos vol cassettes, tapes en oude opnames stuitte, moest ik beslissen wat ik ermee moest doen. Kun je zomaar liedjes weggooien waarvan je destijds zoveel plezier had bij het schrijven?

Ik denk het wel, maar deze liedjes hadden voor mij toch enige persoonlijke waarde en ik dacht dat ze misschien ook wel een glimlach zouden kunnen brengen bij andere mensen. Dus besloot ik deze kleine verzameling van 8 demo opnames op een album te zetten en uit te brengen op ons Lakeside Stories label.

Om de geduldige luisteraar enige context te geven over wat de liedjes heeft geïnspireerd en waar ze naar verwijzen, verstrek ik dit document als referentie.

1. Elisabeth's Fritzl's Dream

[Spotify](#)

[Apple Music](#)

[Youtube](#)

Het liedje gaat natuurlijk over het gruwelijke verhaal achter de ontvoering en 24 jaar durende gevangenschap van Elisabeth Fritzl door haar monster van een vader in de kelder van hun huis. Het was zeker niet mijn bedoeling om ooit een lied te schrijven over zo'n verachtelijk wrede en vreselijke daad. Echter, op een avond was ik aan het spelen met een nieuw idee voor een lied, maar had geen lyric. Dus begon ik gewoon te improviseren door te mompelen wat er ook in me opkwam en nam dat op in de hoop dat het wat bruikbare regels zou opleveren waar ik aan kon werken.

Een van de zinnen die op die eerste opname stond, was 'It's a dream so obscene.' Na het terugluisteren dacht ik: 'wat is dat in hemelsnaam?' Het leek heel erg op een doodlopend spoor, maar na er wat meer over na te hebben gedacht, bracht het me bij het verhaal van Josef en Elisabeth Fritzl. Net als de meeste mensen, had ik dat vernomen via het nieuws op tv en in de kranten. Ik besloot het verhaal wat gedetailleerder te onderzoeken op Wikipedia en vond enkele interessante en aangrijpende feiten die niet werden benadrukt in de reguliere media.

Kennelijk werd Elisabeth Fritzl tijdens een zeer zeldzaam interview na haar vrijlating gevraagd hoe ze het volhield om 24 jaar lang opgesloten te zitten in een donkere kelder zonder daglicht. Ze vertelde de interviewer dat ze soms denkbeeldige droomachtige wandelingen maakte op een berg. Om haar wandeling te visualiseren, zou ze alle lichten in haar kelder uitdoen en een uur of zo in volledige duisternis in rondjes lopen door haar kamer terwijl ze probeerde de uitzicht te visualiseren. Vervolgens zou ze pauzeren om het

denkbeeldige uitzicht op de top van de berg in haar op te nemen, voordat ze in de andere richting terugliep. Pas als ze terug was, zou ze de lichten weer aandoen. Ze zei dat het haar het valse gevoel van plezier gaf van een 'leuke dagje uit'. Dat verhaal inspireerde me om door te gaan met het liedje, en daar is de titel uit voortgekomen. Een ander aspect van het verhaal dat ik zeer interessant vond, was de rol van de moeder die boven woonde in hetzelfde huis waar Elisabeth gevangen werd gehouden, maar waarom had ze geen actie ondernomen, hoewel ze al die jaren iets heel vreemds moet hebben vermoed?

Elisabeth, wat een testimony van resilience!

2. Turn The Lights On

[Spotify](#)

[Apple Music](#)

[Youtube](#)

Dit liedje heeft geen connectie met het eerste lied, hoewel de titel dat misschien doet vermoeden. Het gaat eigenlijk over de trieste stand van zaken in de wereld waarin we leven. Vooral de manier waarop politici en veel grote bedrijven geobsedeerd zijn door hebzucht en hun verlangen om hun winst te vergroten vaak ten koste van het algemene publiek en hun werknemers.

3. Building Bridges

[Spotify](#)

[Apple Music](#)

[Youtube](#)

In het laatste deel van de jaren 1990 schreef mijn werkgever IBM mij in voor een cursus van 2 jaar, Het ging over projectmanagement en leiderschap. Destijds werd me verteld dat de cursus erg duur was en alleen beschikbaar was voor werknemers die ze beschouwden als potentiële kandidaten voor leidinggevende functies in hun loopbaanontwikkeling.

Ik had eigenlijk nooit interesse in een managementpositie bij IBM, maar ik vond het zeer vleiend dat ze me voor zo'n cursus overwogen. De cursus besloeg een lange periode van ongeveer 2 jaar, waarin we allerlei vaardigheden leerden, dmv rollenspellen met professionele acteurs, survival avonturen, het bouwen van vlotten, evenals de meer alledaagse managementvaardigheden zoals berispingen uitdelen en mensen ontslaan. Het was een klein team bestaande uit 9 of 10 werknemers. Gedurende de 2 jaar leerden we elkaar heel goed kennen; zowel onze sterke als zwakke punten werden onthuld in de vele oefeningen die we doorliepen. We waren bijna vergeten dat al onze acties werden gefilmd en geanalyseerd door een team van psychologen gedurende de hele 2-jarige periode. Aan het einde van de cursus werden we één voor één opgeroepen om naar een prachtig landhuis in het bos te verschijnen om de resultaten van hun analyse te ontvangen.

Ik ging vrij ontspannen de sjieke zaal in, omdat ik nog steeds geen behoefte had om manager te worden, maar ik had enorm genoten van de 2 jaar, nieuwe vrienden gemaakt en een paar vijanden, en eigenlijk heel veel geleerd.

Eenmaal gezeten in de vergaderzaal met een team van psychologen en managementadviseurs tegenover me, werd me eerst gevraagd hoe ik de cursus zelf had ervaren. Ik lachte en zei: 'het was geweldig, enorm leuk, veel geleerd, echt genoten, enzovoort.'

Er viel een korte stilte voordat een van hen met een ernstig gezicht zei: 'Nou, Chris, we vonden het ook leuk om tijd met jou door te brengen, maar we zijn tot het unanieme besluit gekomen dat je niet geschikt bent voor een leidinggevende functie bij IBM.' Ze pauzeerden

even om mijn reactie te peilen. Ik was behoorlijk verrast, omdat ik dacht dat alles redelijk goed was verlopen. Het kon me niets schelen wat hun beslissing was, maar ik was wel erg nieuwsgierig naar hoe ze tot hun oordeel waren gekomen en vroeg daarnaar.

Op dat moment drukten ze op een afstandsbediening om een groot projectiescherm van het plafond te laten zakken en zeiden: 'Laten we dan eens kijken naar wat beelden die we van je hebben gemaakt gedurende de afgelopen 2 jaar.' Nou, raad eens, na slechts 10 minuten van dat te hebben gezien, was ik er ook van overtuigd dat ze 100% gelijk hadden! Het zal je niet verbazen dat ik uiteindelijk nooit in het management bij IBM terecht ben gekomen, maar ik heb wel een interessante carrière gehad van 34 jaar in softwareontwikkeling, dienstverlening en verkoop.

Dit nummer gaat over enkele gebeurtenissen tijdens de 2-jarige cursus en zoomt in op de spanningen in de relaties met klasgenoten. Je zou de cursus een beetje kunnen vergelijken met de tv-serie The Apprentice. Wie is een echte leider en wie is een andere soort leider! De punchline van het liedje had moeten zijn 'We are all International Business People, not International Business Machines' (IBM). Echter, ik slaagde er zelfs in die zin tijdens de daadwerkelijke opname van het liedje verkeerd om te draaien!

4 Jajum On Friday Night

[Spotify](#)

[Apple Music](#)

[Youtube](#)

Dit lied gaat over mijn voormalige lokale kroeg genaamd Satchmo, die bij iedereen die er vaak kwam bekend stond als Cafe Jajum. De kroeg was eigendom van Peter Jajum (niet zijn echte naam). Ik denk dat Jajum rum betekent. De kleine kroeg was handig gelegen op kruipafstand aan het einde van mijn straat in Hoorn en was een ontmoetingsplaats voor mensen aan de onderkant van de samenleving, drugsverslaafden, alcoholisten en allerlei soorten vreemde types. Niet het soort plek waar je je kinderen naartoe zou willen laten gaan. Desondanks was het mijn stamkroeg en voelde ik me daar goed thuis met al die types. Wat het nog beter maakte, waren de ongecoördineerde jamsessies, die soms echt sfeer verhogend waren. Dit lied beschrijft een aantal van de lokale stamgasten en de sfeer tijdens de avonden van de jamsessies.

Het lied wordt voorafgegaan door een voicemail bericht van mijn dierbare vriend Ian Moffatt, die helaas rond 2008 is overleden. Ian of Moff, zoals hij bekend stond bij zijn vrienden, was vanuit Cardiff naar Hoorn in Nederland verhuisd, samen met Steve Phillips en mijzelf. Wij ontmoeten elkaar jaren lang regelmatig op de vrijdagavond jamsessies in Jajum. Moff, Steve Phillips en ik waren zeer goede vrienden en hadden samen heel veel meegemaakt door in bands te spelen in het Verenigd Koninkrijk & Duitsland en later in Nederland. Op een avond, kort voordat Moff overleed, stonden we buiten de kroeg te roken en vroeg ik Moff hoe het voelde om te weten dat je binnenkort zou sterven. Hij glimlachte en antwoordde: 'Nou, je zou kunnen zeggen dat we allemaal in de rij staan te wachten om te sterven, maar ik ben net naar voren geschoven.' Hij had een prachtige sense of humor zelfs op het laatst. Ongeveer een jaar nadat Moff was overleden, besloten een groep muzikanten en de eigenaar Peter Jajum een speciale eerbetoon-jamsessie voor Moff te organiseren op een vrijdag.

We hadden een datum geprikt en ik herinner me dat ik onderweg naar huis was vanuit mijn werk in Amsterdam op de avond van de tribute jamsessie en stond vast in een file.

Om de tijd te doden controleerde mijn Nokia-telefoon op voicemail. Er waren geen nieuwe berichten, alleen 1 oud bericht waarin werd gevraagd of ik het wilde verwijderen. Ik besloot eerst te luisteren. Je kunt je voorstellen hoe bizar het was om Moff (al een jaar dood) te horen vragen of ik die avond naar de sessie in Jajum zou gaan. Wat was dat freaky!! Excuses voor de slechte geluidskwaliteit van het voicemailbericht, maar soms is het wel makkelijk om compromissen te sluiten.

De schreeuw op het nummer werd eigenlijk geleverd door Ina, die ik na sluitingstijd van Jajum had uitgenodigd om haar oorverdovende gil op te nemen. Je hebt misschien oordopjes nodig!

Een andere gedenkwaardige gebeurtenis in Jajum was toen er een Engelsman met één arm opdook bij de jamsessie en vroeg of hij mee kon doen op de drums. Ik keek even naar hem en zijn handicap en dacht, nou ja, vreemdere dingen zijn eerder gebeurd in Jajum, dus ja, waarom niet! Wat iedereen, inclusief ikzelf, verbaasde, was dat hij een fantastische drummer was, ondanks het ongemak van slechts één arm en hand.

Na ongeveer een uur gespeeld te hebben, ging ik naar de bar en complimenteerde hem met zijn spel. Ik vroeg hem of hij in een band zat. Hij fluisterde: 'Yes, actually we are rather famous.' 'Oh really, what are you called?' antwoordde ik. 'Def Leppard.' 'Hmnn, sorry, never heard of them.' Het zal je niet verbazen dat ik later die avond, toen ik eindelijk de spelling goed had, beschaamd was om te lezen dat ze 12 miljoen of meer exemplaren van hun laatste LP hadden verkocht en dat we het genoeg hadden gehad om met Rick Allen of The Thundergod of Def Leppard, zoals hij ook wel bekend stond, te spelen. Ik geloof dat hij in totaal zo'n 4 of 5 keer terugkwam naar Jajum en dol was op de plek. Richard heeft het niet gehaald om in dit liedje genoemd te zijn, maar het verhaal benadrukt wel de magie van Jajum, dat sindsdien als kroeg is gesloten en omgebouwd tot een woonhuis.

Voor meer over Jajum heb ik een kort fictief verhaal geschreven getiteld "The Second Wave."

5. Caribbean Greetings

[Spotify](#)

[Apple Music](#)

[Youtube](#)

Dit is een heel oud liedje geschreven midden in de jaren 80. Nadat ik net wat goedbetaald werk had gevonden als systeemp programmeur, trakteerde ik mezelf op een aantal lange vakanties in Jamaica omdat ik geobsedeerd raakte door reggae muziek en voelde dat ik de enige manier om het ritme te voelen was om daar heen te gaan en het meemaken. Tijdens een van mijn reizen in Jamaica ontmoette ik een jonge lokale dame die me een paar dagen vergezelde terwijl we de noordkust van het eiland verkenden. Er gebeurde niets spectaculairs in die relatie, maar ze stuurde me een paar maanden later een kerstkaart die ik gebruikte om wat teksten voor het lied te schrijven. Een beetje zoals de Beatles deden met het lied "For The Benefit Of Mister Kyte", waarvan het grootste deel van de teksten werd gehaald uit een poster die reclame maakte voor een lokale reizende kermis.

Hoewel de kerstkaart me een paar bruikbare regels opleverde, wilde ik een lied schrijven over wat er mogelijk nodig zou zijn om al onze wereldse problemen zoals oorlog, racisme en honger op te lossen. Ik denk dat ik destijds onder invloed was van wat twijfelachtige

substanties, maar plotseling kwam het bij me op. Wat als de aarde werd binnengevallen door een vijandige groep buitenaardse wezens, misschien zouden dan mensen van alle politieke smaken, rassen en geloven eindelijk samenwerken om de kosmische aanval af te slaan! Binnen een uur was dit lied geschreven en opgenomen, en daarna nooit meer gespeeld.

6. She Was A Phantom Of Delight

[Spotify](#)

[Apple Music](#)

[Youtube](#)

Iedereen met de geringste kennis van de Engelse literatuur zou de titel herkennen als een gedicht van William Wordsworth. Ik denk dat ik uit het klaslokaalraam keek toen we het over hem hadden op school. Mijn eerste kennismaking met de man was toen ik van plan was het Lake District in het UK te bezoeken en struikelde over een van zijn boeken waarin hij zijn favoriete wandelingen door het Lake District documenteerde.

Toen ik in het gebied aankwam, besloot ik een bezoekje te brengen aan het Wordsworth-museum in Grasmere, een schilderachtig dorpje in Cumbria. Het was erg frustrerend om erachter te komen dat zowel het museum als zijn huis gesloten waren vanwege renovatiewerkzaamheden ter herdenking van 200 jaar Wordsworth. Alleen de giftshop was open, dus ik kocht een theemok en een boek met zijn gedichten.

Bij terugkeer in Nederland was ik aan het rommelen in mijn studio en had wat teksten nodig om een nieuw liedje uit te proberen. Lui als ik ben, pakte ik het boek met Wordsworth-gedichten en was verrast om te ontdekken dat het eerste gedicht dat ik probeerde perfect bij het nummer paste. Dus dacht ik dat ik misschien nog een paar van zijn gedichten op muziek kon zetten en eigenlijk had ik voor het einde van de week 3 liedjes geschreven, allemaal met Wordsworth-gedichten als tekst. Ik nam dit liedje op samen met mijn songwriter partner Laurens Reij en herdoopte het tot Perfect Woman, wat we opdroegen aan onze lieve vriendin en grafisch ontwerper van Lakeside Stories, Marion Buis. Marion was een prachtige meid die sinds de oprichting van Lakeside Stories ons vaak hadden geholpen met grafische ontwerp voor Logo's LP en CD hoezen en andere promotie materiaal.

Later namen we contact op met de organisatie van Wordsworth om te informeren of ze geïnteresseerd zouden zijn om meer van zijn werken op muziek te zetten in een gezamenlijk project. We waren erg gefrustreerd dat we geen reactie van hen terugkregen. Na een maand of zo te hebben gewacht, zocht ik ze online op en zag dat ze een klein team hadden van ongeveer 7 medewerkers plus een hond genaamd Ralph The Shredder. In een pathetische laatste poging om hun aandacht te krijgen, stuurde ik een nieuwe brief gericht aan Ralph met een kort bericht waarin ik een hondensnack aanbood als smeergeld om onze informatie door te geven aan hun marketingdirecteur. Binnen enkele dagen antwoordden ze en hoewel ze niet wilden deelnemen aan het project, wensten ze ons wel succes en gaven ze ons toestemming om zijn gedichten in onze nummers te gebruiken en ze te publiceren. Blijkbaar waren er geen problemen waren met het auteursrecht.

7. Be Gone, Be Gone

[Spotify](#)

[Apple Music](#)

[Youtube](#)

Tja, wat zal ik zeggen? Scheiden en breken met iemand van wie je veel houdt, is een trieste en pijnlijke ervaring die velen van ons ergens in ons leven hebben moeten doormaken. Mijn situatie was niet anders, en kort na mijn scheiding gebruikte ik dit lied als uitlaatklep voor mijn gevoel van bitterheid en verraad destijds. Het is niet een lied waar ik

erg trots op ben, maar het vat min of meer mijn gevoel van leegte en frustratie destijds goed samen.

Gelukkig is tijd en zelf-reflectie een geweldige genezer voor de meeste mensen, en in de loop der tijd kon ik mijn verdriet en bitterheid overwinnen. Nu, vijf jaar later, geloof ik dat wij er allebei in zijn geslaagd om de dingen in perspectief te plaatsen en verder te gaan met ons beide levens.

8. Final Farewell

[Spotify](#)

[Apple Music](#)

[Youtube](#)

Zoals de titel suggereert, is dit een lied over de laatste fase van het leven. Het lied werd geïnspireerd na een gesprek van een uur die ik had met een jonge en getalenteerde liedjesschrijver. Ze had een aantal zeer trieste maar mooie liedjes geschreven terwijl ze met wat persoonlijke troubles worstelde. Haar probleem was dat sinds haar problemen enigszins onder controle waren, haar creatieve kant was opgedroogd. Ze benaderde me en wilde praten over liedjesschrijven in het algemeen en met name hoe creatief te worden en nieuwe nummers te schrijven zonder de deprimerende persoonlijke omstandigheden die haar eerste reeks nummers hadden voortgebracht.

Ik dacht dat ik haar misschien kon helpen of op zijn minst wat guidance kon bieden om haar weer aan het schrijven te krijgen zonder te hoeven wachten op de volgende verdrietige ervaring.

Meteen moest ik aan Bob Dylan denken, die een absolute meester was in het beschrijven van een situatie vol onrecht of het overtuigend bepleiten van een soort protest zonder noodzakelijkerwijs persoonlijk verbonden of betrokken te zijn bij de situatie.

We maakten een afspraak om elkaar te ontmoeten, maar haar vader wilde meekomen. Ze was destijds vrij jong en ik wilde niet nee zeggen, maar ik voelde me erg ongemakkelijk en onhandig met haar vader als toeschouwer. De sessie verliep een beetje stroef en ik kon mijn punt niet echt goed onder woorden brengen. Dwz dat je niet per se zelf verdrietig hoeft te zijn om een droevig lied te schrijven. Sterker nog, vaak hoeft je alleen maar tijdelijk in de schoenen van iemand anders te staan, en de emoties en inspiratie komen dan vanzelf.

Na ongeveer een uur vertrokken ze en bleef ik achter in mijn kleine studio, nadenkend over hoe ik met de situatie was omgegaan en hoe ik de dingen beter had kunnen aanpakken. Misschien had ik kunnen voorzien dat het meenemen van een ouder geen goed idee was.

Een beetje gefrustreerd en teleurgesteld besloot ik mezelf uit te dagen om precies te doen wat ik van plan was haar te vragen te doen. Namelijk, een emotioneel en triest lied schrijven zonder dat het over haar persoonlijk zou gaan. Heel snel ontstond dit liedje waarbij ik haar akkoorden schema die ze had laten horen had gebruikt om een tekst te maken over een trieste situatie binnen mijn extended family at the time. Dat was vrij eenvoudig doordat een familielid stond op het punt haar zus te verliezen na een strijd met kanker. Ik bood het lied later aan aan het rouwende familielid toen de zus kort daarna overleed.

Ik zou graag denken dat ik zelf nog wat tijd tegoed heb om van het leven te genieten op de tedere leeftijd van 67, maar mocht ik morgen het slechte nieuws krijgen, dan ben ik er vrij zeker van dat dit min of meer mijn gevoelens zou samenvatten.

9. I Think I'm Going Down

Ik had graag een 9e liedje willen toevoegen op dit Demo Collection Album met de titel 'I Think I'm Going Down', geschreven in maart 2020 aan het begin van de COVID-pandemie. Het werd echter afgewezen door onze distributiepartner Dittomusic in de UK, die vroeg om de samples te verwijderen die we hadden gebruikt van Boris Johnson tijdens een adres aan de UK bevolking en uitgezonden op de BBC. Het liedje bevatte ook samples van Mark (Teflon) Rutte, Geert Wilders en Aura Timen, die geen bezwaar hadden tegen het gebruik van hun gesamplede bijdragen. Uiteindelijk besloten we het liedje van het album af te halen, maar je kunt er nog steeds naar luisteren [hier](#) als je wilt. Hoe dan ook, Laurens en ik hadden veel plezier bij het opnemen, vooral met de cheesy Bee-Gee-achtige achtergrondzang, waarvoor we zijn broek een paar gaatjes strakker moesten aantrekken.

Bedankt voor het lezen en luisteren, veel plezier!

Cheers, Chris James & Laurens Reij

